

Pige- spejderne

MÅNEDENS VERS

*Sommerens varme må vige for hostens kulde.
Smelte må vinterens sne under vårens sol —
den, der står op som en flammende rose ved daggry,
og flammende synker til ro i den kolige nat.*

*Floderne søger mod havet. Tiderne skifter.
Evigt er solens lys i den nyfødte dag.
Altid vil vandene springe fra evige kilder,
strømme mod havet så længe jorden er til.*

*Mennesket lever en gang — og så aldrig mere.
Livet er bare et vindpust, som strejfer din kind.
Summen af dine dage er som en fattig have,
hvor sæden ikke g'r grode og ugræsset er trængt ind.*

Kon Fut-Tse

(Blomster fra de kejserlige haver)

Kære spejdere

Jeg kan ikke tro andet, end at de halvstore af jer mangfoldige gange har fået revet i næsen, at når I var spejdere, kunne man vente af jer, at I var lidt høflige og hensynsfulde; og I slog lidt med nakken, og de mest næbbede af jer sagde eller mumlede, at de voksne altid forlangte urimeligheder af spejdere. Nu er der at sige til alle unges undskyldning i dag, at høflighed ikke er noget man selvfølgelig lærer, sådan som det før var tilfældet. Ved høflighed forstår man vel sådanne

gode vaner, som hører med til et menneskes måde at være på og te sig overfor andre: man rejser sig op og hilser på mennesker, der kommer ind i stuen, man siger tak for mad efter et måltid, man rækker det fad videre, der kommer til en ved middagsbordet, man begynder ikke at spise under forstyrrende bilyde af smasken og grynten, som kan genere andre. Høflighed er et spørgsmål om at stille sig selv i anden række i hverdagens mange små situationer. Der er et i og for sig lidt dumt ordsprog der siger, at høflighed ikke koster penge. Det gør det naturligvis ikke, men værdien ligger ogsaa et andet sted: den ligger i, at man ved sine små selvfølgelige gode vaner gør et net indtryk på sine medmennesker.

At være hensynsfuld er derimod at gå et skridt udover vanerne, for hensynsfuldheden kommer for dagen i de mere uventede og pludselige situationer: man ser, at der kommer en træt dame ind i en fyldt sporvogn, og man giver hende sin plads — man ser, at naboen slæber for tung en byrde, og man tager et nap med — eller man ser, at ens mor er i færd med et arbejde, som man da ligeså godt kan gøre for hende, så hun kan få sig et frikvarter. Der er mennesker, der er født hensynsfulde, mennesker, der altid synes at se bort fra deres eget; de fleste af os er topmålte egoister og må arbejde for at glemme vor egen velbehagelighed og gøre noget for andre. Som jeg nu sidder en sensommeraften og skriver til jer, springer der frem i min erindring en spejder, som jeg ikke har set i 20 år, men som lyser i mindet ved sin høflighed og sin hjertevarme hensynsfuldhed. Jeg kan ikke huske spor om hende ellers, hun var vist ikke engang særlig dygtig, men hun var altid fuld af omtanke for de andre.

Det er ikke så ringe et minde at efterlade sig.

Venlig hilsen

Scenografi

HUSK AT gamle spejdere fra provinsen

er velkomne til åbent hus i Spejderhuset, Lundsgade 6, den anden tirsdag i hver måned. Vi begynder kl. 19,30 og der serveres en kop the.

Vel mødt!

Distriktschefen

Snak med patruljeførerne...

Så gik den sommer med sine gode vejr og sine våde vejr over Danmarks hovedland og mange øer, og rundt om sidder nu ca. 1200 patruljeførere og tænker på, at de skal i gang med patruljen. Nogle har en splinterny patrulje af oprykkede blåmejser med store hatte på, andre har en god gammel prøvet patrulje, andre igen har en slap patrulje, som der gerne skulle komme lidt mere liv i i år, og andre igen har en blandingspatrulje af gammelt og nyt, kvikke og mindre kvikke spejdere. Skal man nå noget med sin patrulje, må man lægge en plan. Det må vi alle, når vi skal gøre et stykke arbejde. Og en af de ting, patruljeføreren først skal se på er: hvad skal der nås — og hvad kan vi nå.

Der er jo først og fremmest *klasseprøverne*. Der er jo spejdere, der er født med en ærgerrighed i sig, der gør, at de selv maser på for at nå frem til at blive anden klasses spejdere og helst da også første klasses spejdere; men der er mange, der skal hjælpes godt i gang, fordi de ikke har den ærgerrighed i sig. Sammen med patruljen skal patruljeføreren lægge en plan for, hvad man nu gerne skulle nå f. eks. inden jul. Der er jo ting, som en spejder kan arbejde med selv, der er andre, som de to og to kan træne med, og der er også de opgaver, som hele patruljen i fællesskab kan virke med. I en patrulje må man arbejde som i en familie med flere børn eller i en klasse i en landsbyskole: de store og dygtigere må hjælpe de små; og det er aldrig spild af tid for de klogere at øse ud af deres kunnen og erfaring, for de bli-

— nogle har en patrulje af oprykkede blåmejser ...

VED EN SÆSONS BEGYNDELSE

ver selv dygtigere derved, og de får måske en god øvelse i at lære fra sig til den dag, hvor de selv står med ansvaret for en flok spejdere. Det er ikke så vigtigt at nå frem til prøverne på rekordtid, som det er at arbejde så godt med dem, at spejderne virkelig kan de ting, som de får deres mærker for. På den anden side skal patruljeføreren også vogte sig for at lade spejderne arbejde så længe med klasseprøverne, at de mister interessen og ildhuen. Det er udmærket med arbejdsbøgerne, fordi de fleste mennesker bedre lærer noget, de har skrevet ned selv, men det skal ikke være tør afskrivning, der står at læse i arbejdsbøgerne; og de ting, man skal lave med fingrene, skal man ikke bare kunne skrive om, man skal også virkelig kunne dem. Man kan f. eks. ikke lappe en cykle, fordi man har skrevet malende

— andre har en god, gammel, sammensvejet flok ...

— nogle har en slap patrulje . . .

— andre har en blandet flok . . .

om, hvordan det gøres, og fordi man har tegnet et vellignende billede af en cykle; det er noget, der skal gøres flere gange, før man kan sige med rette, at man kan lappe en cykle, så lappen holder.

Med *duelighedstegnene* forholder det sig anderledes end med mærkerne, for igennem erhvervelsen af duelighedstegnene skal spejderne have lov at sysle med specialer, som de holder af eller har særlig interesse for. Der er ingen raison i at lade en patrulje i fællesskab arbejde med literaturmærket, for i en ganske almindelig patrulje vil i hvert fald halvdelen ikke være nået over det stadium, hvor de helst læser kulørte blades tegneserier og sluger pundevis af pigebøger. På den anden side er arbejdet med duelighedstegnene, patruljeførerens store chance til også at få de mindre kvikke i patruljen med; hun vil altid kunne finde noget, som en ellers mere passiv spejder interesserer sig for, en holder husdyr, en er flink til at strikke, en er god til sprog o.s.v. og de skal allesammen kunne mærke, at også deres interesse gælder med, og at en patrulje er tjent med at være sammensat af elementer med vidt forskellig viden og kunnen.

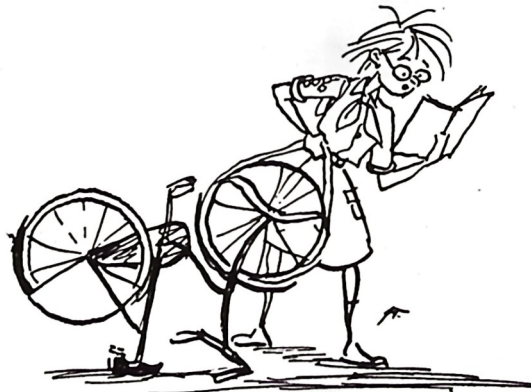
Når patruljeføreren lægger sin plan for mødet, skal hun sørge for, at der er god tid til det arbejde, som skal nås, for der skal altid være tid til at forklare og gennemgå de ting, som hun selv synes er selvfølgeligheder, men som hun altid vil opdage, at en og anden ikke forstår. Men der skal også være tid til at lege, og sommetider skal hun lægge et møde, hvor der slås en streg over alle planerne om arbejde, men hvor der leges en rask sporleg, hvis patruljen er så heldig at være nær ved skov og vej, eller hun skal gå en tur med spejderne i mødetiden og vise dem et eller andet

bemærkelsesværdigt, som i ugens løb er kommet til byen.

Om turene gælder det samme som om møderne, at der næsten altid vil være noget, der skal trænes med, og som kræver, at man er ude med sit arbejde, men også der skal der være tid til det uventede, man skal begive sig hen ad en vej, man ikke før har prøvet, man skal en forårmorgen ligge og kigge ned i et vandhul, man skal sidde i skovbrynet og se på vejrene, der går over bakkerne, man skal synge en ny sang, som en eller anden kan; måske skal man gribe en strofe en eller anden sagde og sammen lave en patruljesang o. s. v.

Så meget om selve arbejdsplanerne.

Men der er jo andet, der skaber en patrulje end arbejdet, og det er samlivet. Det kan godt være svært for en fører ikke at være bedre kammerat med den ene end med den anden, hun kan rent menneskeligt føle sig mere tiltrukket af Petra end af Julie. Men det må aldrig kunne mær-

Man kan ikke lappe en cykle, hvis man kun har skrevet om det og ikke prøvet det

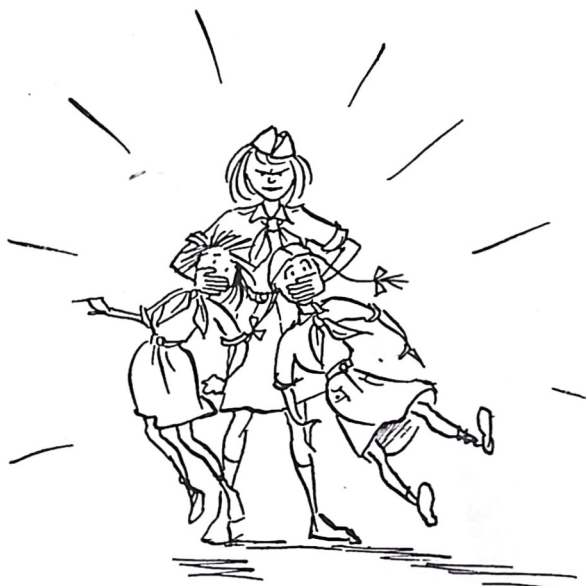
kes på hende, det må aldrig kunne siges om hende ligeså lidt som om en tropsfører eller anden fører, at hun kan „bedre lide den ene end den anden“. Patruljeføreren må ikke altid bede den samme spejder om at gøre dette eller hint, fordi hun ved, at den spejder gør det godt og med et glad sind, opgaverne må fordeles, så alle spejderne mærker, at de hører med, og at det, de gør, hører med til patruljelivet.

Og så skal sladder af al magt bekæmpes. Det er så menneskeligt og så tøsset at småsladre om hinanden. Men en betingelse for at man skal have det godt og rart i en patrulje er, at man er bomsikker på, at der ikke skumles om en, når man ikke er til stede.

A propos dette med ikke at være til stede. Efter de kloges sigende er mødeprocenten ikke, som den skal være de fleste steder. Og det er ikke sjovt for en fører at have lagt en plan, og så kan den slet ikke gennemføres, fordi de halve ikke er mødt uden at melde afbud. Selvfølgelig skal spejderne melde afbud — det er da heller ikke høfligt i selskabslivet bare at blive væk, fordi man hellere vil noget andet, eller fordi man er syg. Værtinden må vide, hvad hun kan regne med, og patruljeføreren er værtinden i patruljen. Hvis en spejder bliver væk flere gange uden at sige til, og hvis tropsføreren ikke kan få spejderen til at forstå, at hun har pligt til at møde og til at sende et afbud, hvis hun ikke kan, — så bed høfligt spejderen om at gå ud, er hun lille og ung, bør man forklare forældrene, hvorfor man beder hende holde op.

Der er altid spejdere, der er mindre fikse end andre, nogle som taber tingene, de har i hænderne, sætter sig i rødgrøden og falder over spande og barduner. Og dem må man ikke grine af. Man må hjælpe dem, for de har det svært nok i forvejen. Man må være god imod dem og gøre dem så selvsikre som muligt, for så taber de ikke så meget, og man må hjælpe dem med de sværeste ting.

Der er naturligvis også spejdere, der er stor-snudede og forkælede, og de er meget værre for patruljesammenholdet; og kan ikke en patruljes hverdag slibe dem af, så det kantede går af, må man tale med tropsføreren, om det ikke var bedre, at vedkommende kom over i en anden patrulje med ældre spejdere.

Og så skal SLADDER af al magt BEKÆMPES

!

Ja, der er meget at tænke på for den, der har den vigtigste stilling i DDP: at være patruljefører. Og så er der endda en lille meget vigtig ting tilbage: enhver patrulje skal gerne som enhver familie have sit særpræg; det er ikke bare gjort med, at man er „Myrer“, „Stjerner“ eller „Bambier“ og har sit mærke på alle ting. Det skal være noget, der ånder ud af dagbogen, det skal være noget i den floks tone. Det er ikke noget, der er gjort med larm og vældige råb, det er noget, der udelukkende skabes af sammenholdet, af patruljens fælles fornemmelse af ansvar for hinanden. Jeg ønsker jer et godt arbejdsår og håber, at vi her i bladet skal kunne give jer mange idéer, som I kan bruge i årets patruljearbejder.

Akela.—

Les Courmettes -

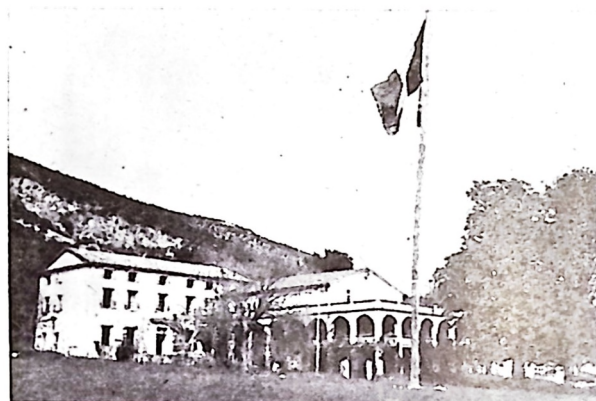
de franske spejderes hus ved Rivieraen

Hvorfor stråler spejderes øjne ikke, når man siger „Les Courmettes“, som når ordet „Our Chalet“ nævnes? Dette sidste ord har som en magisk kraft — spejderes øjne lyser af forventning, spænding og længsel og de ældre, som har oplevet „Our Chalet“, ser drømmende ud og genoplever de vidunderlige dage på Chalet. Svaret kan kun være, at det er fordi Courmettes endnu ikke er så kendt herhjemme.

Les Courmettes tilhører Federation Française Eclaireuses og har en vidunderlig beliggenhed nær den franske Riviera mellem Cannes og Nice, ca. 12 km i luftlinie fra havet og 850 m over havet. Huset, som tidligere har været et sanatorium, er beliggende på et plateau, hvorfra der er udsigt over den bugtede kystlinie med bugten ved Nice, halvøen Antibes og l'Esterelbugten, og hvorfra der er den skønneste udsigt over vilde bjerge kun dækket af sten og krat.

Courmettes er ikke et ganske almindeligt hus ved alfarvej. Nej, når man står af ved busstoppestedet, har man endnu 5 kvarters hård „bjergbestigning“ for sig. D. v. s., der er en smal, stærkt snoet vej med 26 hårnålesving, som kun kan bestiges til fods eller i jeep. For at foretage turen til fods må man have et godt helbred, men for at foretage turen pr. jeep er stålnerver en betingelse. Les Courmettes er nu i besiddelse af to jeeps, men indtil for få år siden foregik al transport på muldyrryg.

Som set på billedet er selve huset mægtig stort. Det kan rumme i den vestlige fløj (uden søjler) ca. 40 pensionærer i værelser med 1-2 eller 3 senge samt sovesale à 8 senge. Desuden findes her 3 opholdsstuer samt kontor, hall og badeværelse. Foruden pensionærer findes i den østlige fløj en børnekoloni med ca. 100 børn i alderen fra 6-14 år. Denne koloni ledes af voksne spejdere og har absolut intet med husets beboere at gøre. Desuden er der i skoleferien flere lejre på Courmettes' jord — i sommer var der 5 tropslejre samt en blåmejslejr med 42 blåmejsler — alle lejre i Frankrig varer 3 eller 4 uger — så I kan tro, der var liv deroppe på det ellers så øde og stille plateau.

Den aften var der lejrball hos spejderne, hvortil vi blev inviteret; der var fest hos børnene i kolonien, film i „biografen“, eller der var blot hyggeligt samvær på terrassen for de voksne med sang o. l. — og hvor kan franske spejdere synge! En aften fortalte jeg om spejderarbejdet i Danmark, en anden aften fandt vi en ny fortæller — ja, hver aften skete der noget.

Om dagen var folk derimod mere overladt til sig selv — efter morgenmad kl. 8,30 var der de daglige små pligter såsom lidt rengøring og opvask; men da alle hjalp, var disse hurtigt overstået. Derefter kunne man forfriske sig med en dukkert i svømmebasinet, spille kroket eller bordtennis, eller man kunne blot ligge og dase i det vidunderlige vejr og blive brun som en neger. De mere energiske kunne foretage traveture i de skønne bjerge eller selv tage ud for at opleve det skønne Provence og den berømte Riviera. Ofte arrangeredes busture for alle pensionærerne — f. eks. til den italienske grænse, Monaco og Monte Carlo eller lange køreture nordpå op i alperne. På disse ture så man meget nyt, men det rigtige indtryk af disse sydens folk og deres skikke får man bedst ved f. eks. alene at trave rundt i de gamle bydele af Nice og her betragte den charme og det sydende liv, der findes i en sådan smal sydlandsk gade, hvor al handel foregår under åben himmel. Efter at have travet rundt og set og oplevet i timevis gjorde en svømmetur i det salte, blå Middelhav underværker.

Når man efter en udflugt var på vej hjem til Les Courmettes, udmattet af dagens strabadser og vejen med de 26 sving, var alle ens tanker rettet mod et bad og en seng. Disse tanker blev

ganske glemt, når man nærmede sig huset og fra terrassen hørte sang af mange stemmer og på mange forskellige sprog. Her mødte man en af de vigtigste ting i spejderbevægelsen — piger fra forskellige nationer med forskellige sprog, som forstod hinanden, som kunne le og synge sammen — blot fordi de alle var spejdere.

Det er en oplevelse at opholde sig nogen tid på Les Courmettes, at opleve sydens folk og møde spejdere fra mange forskellige lande. Selv var jeg så heldig at opholde mig der i 3 måneder, og jeg

erfarede, at det især er englændere, skotter og franskmænd, der besøger Courmettes, dog satte hollændere, belgiere, schweizere og især 28 ægyptere også kulør på tilværelsen.

Næste år håber jeg, adskillige danske spejdere over 16 år kunne tænke sig at holde ferie på Les Courmettes. Prisen er 750—800 frc. om dagen — lidt billigere, når man sover i sovesal. Foruden alle de vidunderlige oplevelser, man har, er det sundt for os nordboere for en gangs skyld at få rigelig sol.

Joan

Til Rådsklippen!

Vi vil gerne rette en hjertelig tak til de tre førere, som ofrede tid på vor københavneretur, hjertelig tak for det arbejde, der gik forud med tilrettelæggelsen, og tak for arbejdet med at være rejseførere for os i de tre dage; vi skylder også tak for den tålmodighed, der udvist overfor os, der nok ikke er så vakse i en by, som piger, der til daglig færdes der, men vi er ikke mindre taknemmelige for de dejlige oplevelser og minder, vi fik med hjem. Tusind tak til Rigmor, Moster og Fib.

Med det samme, vi har fat i pennen, så er der flere småting fra dommernes kritik, vi godt kunne tænke os at drøfte i bladet, hvis der er plads.

For det første: hvorledes skal en korrekt rapport være? vi har altid hørt, at den skal være kort og præcis, men nu ser vi, at det knapt er helt rigtigt, og da det er af vore fejl, vi skal lære, ville vi gerne se en rigtig affattet rapport og ligeledes en ruteskitse. I det hele taget er vi godt tilfreds med vort blad. Lejrartikler griber vi med begærlighed, vi kunne godt bruge flere, f. eks. om båltyper og materialets pasning.

En ting, vil vi bede om: det skal være de voksne, der skriver vort blad, kun en enkelt artikel som fra Rådsklippen, skal vi spejdere skrive selv naturligvis — men ellers kan vi få børnestof nok i dagbladenes søndagsnumre.

Svalerne i Ferritslev

Patruljernes rådsklippe.

Svar til „Vaskebjørnene“ i København.

Angående det spørgsmål om man skal bruge hue eller hat, er det ikke let at svare på, men jeg, som er patruljefører, synes, at det kun skal være tropsførere, assistenter og patruljeførere, som skulle bruge hat, og spejderne skulle bruge huer.

Med spejderhilsen

Elsø Jørgensen, „Viben“.

Det kan diskuteres, hvad der er kønnest, hattene eller huerne. Om smag kan man vist ikke diskutere. Personligt synes jeg, børn kan se søde ud med den store hat, „den indrammer så kønt et ungt ansigt“. Men de fleste voksne ser ikke godt ud med den store hat, og de ser ud, som om de er generte ved at have den på. Jeg synes derfor, økonomien skal være det afgørende.

Hanne Hansen, patruljefører

Hat eller hue?

Der er vist mange pigespejdere, der har en hel forkert opfattelse af deres spejderhat. De mener, at den kun skal bruges til Sct. Georgs- og nytårsparaden, og synes, det er meningsløst, at de skal anskaffe sig sådan en dyr hat. (Hvad det klædelige angår, ja, så er spejderbevægelsen nu engang ikke nogen bedre „modeforening“.)

Spejderhatten hører til uniformen, og lige så vel, som man skal have uniform på til møder og ture, så bør man så sandelig også have hat på. Kun sommerlejren er en undtagelse. Det er at odelægge hatten at tage den med på sommerlejr. Men hertil har vi jo også en lejrhue, og den hedder netop lejrhue, fordi den skal bruges i lejren og ikke på noget som helst andet tidspunkt.

Når alt kommer til alt, så er spejderhatten faktisk det vigtigste af vor uniform. Mange foreninger og organisationer har uniformer og for den sags skyld også skråhuer, der ligner spejdernes, derimod er det kun spejdere, der går med hat. Spejderhatten er spejdernes kendingsmærke, og den er ens for spejdere verden over. Vi skylder kun vor hat al mulig ære og respekt.

Vibs, I. Gentofte

RUTH KRISTJANSEN,
KFUK-spejdernes næst-
formand og førertræningsleder,
har i tre måneder været i
USA på den årlige
„Udveksling“ med en ameri-
kansk træner.

Vi tager et udpluk
af hendes brev hjem
til bladene:

— I en lejr udenfor New York mødte jeg Søren — det er en dejlig oplevelse at møde en dansk spejder på den anden side Atlanten — og da hun hørte, jeg skulle på pack-trip i de olympiske bjerge ude ved Stillehavet, sagde hun bare:

„Puha — amerikanerne tror, de ved, hvad det er at hike, men tro endelig ikke, det er som en klatretur i Norge. De har enten muldyr eller lastvogne til bagagen, eller også bliver turen i kanoer.“

Det var jo behageligt at se hen til, og efter tre uger i forskellige lejre og en flyvetur tværs over Amerika med stratokrydser (flyver i en højde af 18.500 fod, fart 510 km i timen!) startede vi så vort pack-trip i søndags. Vi er 12 ialt, og 4 biler kørte os et godt stykke op i bjergene. Her så jeg mig så om efter muldyrene eller et muligt andet transportmiddel. I Camp Edith Macy havde vi været 8 dage sammen med de trænere, vi skulle udveksles med, og som nu er i Europa. Vi diskuterede alt muligt med dem, og når vi europæiske trænere spurgte om et eller andet i Amerika, begyndte svaret næsten altid med: det varierer . . . (fordi USA er så kolossal et land). Og nu fandt jeg også ud af, at Søren's erfaringer fra USA's østkyst varierer en del fra vestkysten. Der var nemlig hverken muldyr, kanoer eller lastbiler. Og selv om man herovre bliver hjulpet til rette på alverdens tænkelige måder, havde jeg slet ingen oplysninger fået for denne tur, — så da de øvrige spejdere læssede deres opakning på ryggen, måtte jeg jo følge deres eksempel.

Foruden min egen bagage på 18 kg måtte jeg naturligvis tage min part af madvarerne for de første 4 dage. Og

PÅ *hike* I AMERIKA

når jeg fortæller jer, at middagen igår bestod af grønsagssuppe, ris med tunfisk, henkogt frugt, cacao og budding, kan I forestille jer vægten af madvarerne! Her er ingen som helst mulighed for at købe så meget som en kartoffel eller en spand mælk undervejs. Den eneste hjælp er, at halvdelen af madvarerne er udlagt i et depot, hvor vi kom til igår, og hvorfra den ene af spejderne for resten gav op og blev sendt hjem — ved lejlighed!

Men tro endelig ikke, at det ikke er spændende, selvom man altså selv må være muldyr — det er spændende for alle pengene. Hist og her er der bygget skure (tre vægge med tag over), som giver læ for regnen. Her overnatter man og koger sin mad. I tirsdags nåede vi Constance-passet, som ligger i en højde af 6000 fod. Der var megen sne, og Mary Jane, som er leder af turen, måtte gå foran og hugge trin ind i snevæggen. Vi klatrede opad og opad, og hvis en snebold rev sig løs og rutschede nedad, gjaldt det bare om at se opad for at undgå svimmelhed og læne kroppen godt forover, for at rygsækken ikke skulle bringe een ud af ligevægt. Den eneste instruks, vi har fået i til-

fælde af, at vi skulle skride, når vi passerer meget stejle klippevægge, går ud på at komme om på maven i en fart og få hugget hænder og fødder ind i klippevæggen! Men for resten fortæller jeg ellers mig selv, at jeg *vil* hjem til Danmark igen, så jeg har ikke i sinde at dumpe ned.

I Constance-passet tullede vi rundt i tre timer uden at kunne finde stien, der skulle føre os til Dose Forks. Det lyder som en by, men er altså bare et skur. Sneen dækkede stien, og vi måtte gå på må og få. Mary Jane forsøgte alene at forcere en klippevæg med sne ved hjælp af sin ishakke for at se, om stien skulle være på den anden side, men det var umuligt for hende, hun rutschede tilbage og kunne ikke komme op ved egen hjælp. To spejdere måtte lægge oppakningen ned og hjælpe hende op. Imens dette skete, besluttede Susie og jeg os for at lægge vor oppakning og klatre lodret op for at se, om stien skulle være deroppe. Pludselig var det mig ganske umuligt at finde fodfæste, så jeg måtte om på maven og hænge i et lille fremspring, indtil jeg fik ishakken op, så jeg kunne kure ned på halen og bremse med hakken. Jeg har aldrig haft en bedre haletur på noget gelænder. Her går alle i tykke jeans, så jeg kan endnu vise mig for omverdenen, bukschalen blev ikke slidt igennem den gang. Men de næste par uger vil jeg til stadighed kunne mindes rutscheturten ved at se på flængerne på mine ben.

Da det blev mørkt, måtte vi indrømme, at vi var gået vild. Hvad gør man? Plaskregn var det og bittert koldt i denne højde. Man forsøger at finde lidt træstumper til at koge en kop suppe og går på jagt efter et sted, hvor sneen er smeltet. Her lægger man sit vandtætte underlag i pløret, kryber i soveposen og trækker et andet underlag over sig, og går så ellers ud fra, at kan man sove på maven hele natten, vil man vel kunne undgå en nyrebetændelse.

Næste morgen var det strålende solskin. Det var velsignet efter kulden og regnen. Og nu sidder jeg her ved floden og nyder foråret. Foråret? Det er den 17. juli idag, men i denne højde titter småbitte grønne spirer op overalt fra de visne græstotter, liljer blomstrer i de skønneste farver, og fugleungerne trykker sig forskræmte til jorden, når vi passerer dem, de kan endnu ikke flyve. Piletræerne står med bristefærdige knopper eller med små blade, og længere nede på bjergsiden blomstrer tigerliljer og rhododendron i vældige mængder. Skoven er næsten udelukkende vældige cedertræer, kæmpetræer, som man troede hørte fortiden til.

20. juli: Idag har jeg lært en ny sport i Andersonspasset, hvor der også er en del sne. Når man finder en dejlig stejl skråning, der helst skal ende i et lille plateau med træer, der kan bremse een, tager man sin vindbluse af og binder den om halsen, hvorefter man sætter sig og kurer ned. Det er endnu bedre end en glidetur på sten, kan jeg forsikre jer.

Nu går turen videre, men jeg må have dette med posten hurtigst muligt, hvis I skal nå at have det i septemberbladet — hvad kan der ikke ske de næste 6 dage?

Ruth Kristjansen

Spejder-NYT

Korpset overtager i efteråret „Jægergården“ ved Snekersten. I næste blad vil vi høre mere udførligt om gården, dens muligheder og dens indretning.

Depotbestyrer og leder af førertræningen, *Inge Ehrenskjöld*, rejser i september til Grønland, hvor hun skal besøge grønlandske spejdere og eventuelt hjælpe til oprettelsen af nye troppe i kolonierne.

Den nordiske førerlejr i Sverige måtte aflyses på grund af paratyfusfaren.

Æresmedlem i DDP, *Mrs. Märta Whitfield*, har været på besøg hos gamle venner i Danmark i juli.

Hvad bliver der af penge, der samles ind på Thinking-day? I News Bulletin meddeles, at en træner har været i Israel i april for at undersøge, hvordan man bedst kan hjælpe pigespejderarbejdet der. Miss Lotz fra Schweiz har været i Tyrkiet, hvor pigespejderne søger optagelse i verdensforbundet.

I Tyskland arbejdes der med små grupper af flygtninge og med træning af førere.

Haiti, som er medlem af verdensforbundet allerede, lider under ikke at have midler til at etablere et hovedkvarter, eller til at udgive tryksager o. s. v. En større gave vil blive sendt de dygtige ledere fra Thinkingday-fondet for at hjælpe arbejdet på Haiti.

Sommeren træningskurser for førere af alle kategorier har i år været besøgt af 150 førere. Nogle havde det dejlige sommervejr og andre havde det knapt så fine, men alle havde det godt og lærte en bunke. Også divisionscheferne har været i lejr på Fæno i år. Desværre måtte de undvære spejderchefen, der var blevet syg under et besøg hos spejderne i Sydslesvig.

3.-4. oktober afholdes *blå-grønt førerstævne* i Fredericia. Dronningen har lovet at være til stede.

Den ordentlige spejder kendes på sin

UNIFORM -alligevel...

Da vi for et par dage siden skulle afsted til det første spejdermøde efter ferien, hvor mange af os kunne da prale med, at den uniform, vi tog på, var aldeles ren og pletfri, nyvasket og nystrøget? Ja, jeg spørger bare?

De allerfleste pillede den frem fra skabet, hvor den havde hængt siden sommerlejrens dage, og den var mærkelig nok ikke helt fri for at bære spor af ti lejr dage, måske strittede der ovenikøbet lidt af madrasvårets halmstrå nok så koket frem fra en fold. Det er hyggeligt, og der var masser af minder ved det strå — men alligevel.

Alt i alt er vi ikke så sirlige med uniformen, som man nok kunne ønske. Den, der har været i lejr med engelske pigespejdere, har sikkert lagt mærke til, hvor omhyggelig en engelsk spejder er med at passe sin uniform, der børstes og der pudses og der blankes, så man kan undre sig over, at der dog hver dag kan være noget at pudse på, og vi smiler måske ovenikøbet lidt af det, — men alligevel —

Alle har i hvert fald haft lejlighed til på billeder at studere andre uniformer for pigespejdere, snit, modeller og farve, og det er et for piger meget fængslende studium. Som regel ender det meget rørende med, at de fleste synes, at den uniform, der bæres i deres eget korps, er nu alligevel den pæneste. Den mørkeblå farve er så pæn til de fleste. Den stærktgrønne tørklædefarve klæder det mørkeblå, og den kridhvide fløjtesnor liver op. Ja, den gør såmænd, men alligevel — alligevel er det næsten et særsyn at se en uniform, der er så strøget og så pletfri som den dag, den kom flunkende ny fra depotet. En spejderuniform er en arbejdsdragt, ja, det er den, men den skal ikke bære synlige minder i form af de strå, vi talte om ovenfor, eller store madpletter til erindring om særligt vellykkede menuer i sommerlejren.

Lad os begynde med hatten.

Der har i Rådsklippen været en diskussion for og imod de store hatte, og der var mange, der holdt af den, og andre som øjensynlig aldrig brugte den. Men hvad enten den kun bruges til Sct. Georgsdag eller er en hverdagshat, så skal den se ordentlig ud. Den skal børstes *hver gang*, den skal bruges, og det skal den, selvom den har sin plads på en lukket hylde, for mørkeblåt felt ser altid støvet ud, hvis det ikke behandles godt. Remmen skal sidde fast i begge sider og ikke daske. Har hatten været ude i slemt

Er du strøget —
og pletfri?

vejr, så den er gået helt ud af facon, må skyggen have en omgang med strygejernet, efter at være børstet indtil vanvid. Der skal lægges et fugtigt stykke mellem jernet og skyggen, mens man stryger. Er faconen helt gået af den, kan man for en lille penge få hatten rettet op hos en modist.

Lejrhuen skal man også være god imod, den skal ikke være en slags karklud, som man anbringer ovenpå anderumpen — ja, undskyld, det har jeg hørt, at frisuren hedder i år. De uldne huer trænger også til at børstes som hattene, og lærredshuene får ny ungdom om de vaskes og behandles med en omgang plasticstivelse.

Det *tørklæde*, som man bruger til at lege med, lave forbindinger med og til nød anbringer om maven i mangel af forklæde, skal tidt i vaskebaljen, og heldigvis kan farven tåle det. Når det er vasket et par gange, gør stivelse underværker. Plasticstivelse anbefales også til fløjtesnorene, ikke for at gøre dem til brædder af stivhed, men fordi de bliver bedre skidtskyende af en plasticbehandling. Hvide fløjtesnore er så pæne — men alligevel —

Det er jo så heldigt, at de fleste *uniformer* er af lærred og dermed beslægtede stoffer og kan puttes i en vaskebalje. Det er ikke de hårdtprøvede mødres arbejde at passe, at uniformerne bliver vaskede, ligesom det heller ikke er disse forfulgte væseners arbejde at pille tegn og mærker og snore og nåle og duppeditter og dippedutter af en uniform (men alligevel —).

Uniformen lægges i blød i blødgjort vand nat-ten over, og den vaskes energisk næste dag i det vaskemiddel, der er det eneste saliggørende i dit hjem, og så skylles den og skylles og skylles, indtil al sæben virkelig er kommet ud af den. Blå spejderdragter med et sæbekalkslør er ikke så pæne som de renskyllede. Og så hænges uniformen helst ud, og det med vrangen ud ad, at ikke solen skal gnave for meget af farven. Og når den er tør skal den stænkes og så skal den stryges flot, og det kan en lillebitte 11-årig spejder ikke klare, men en stor en på 12 kan udmærket få strøget sin dragt, så den er en Sct. Georgsdag værdig.

Det kan jo ske, at en ellers ren uniform har fået en plet, det kan ske for bomuldsuniformen

såvel som for den uldne, og så må den af (pletten altså).

Fedtpletter behandles med tetraklorkulstof (husk at have et vindu åbent for de tunge dampe) æter eller benzin, som begge er brandfarlige.

Oliemaling skal fjernes med det samme med terpentiniolie, benzin eller petroleum. Jo længere man venter med at fjerne malerfarve, jo vanskeligere bliver det at fjerne pletterne. Syltetøjsplamager fjernes med kogende vand.

Man skal ikke tro, at på mørkt tøj ses pletter ikke. Det ses tværtimod dobbelt så meget — og pletter er så forstemmende uæstetiske.

Bæltet er der aldrig nogen, der skænker en tanke, undtagen når der skal sættes en mindeplade af en art på. Men bæltet trænger også til lidt oppudsning med en farveløs skocreme sommetider, og er der plader på, er de måske af en sådan art, at de vil stråle endnu mere minderigt, om de fik en omgang med en pudseklud.

Til uniformen hører jo også de *brune strømper*, der helst ikke skal være blevet altfor lilla i vask, som nogle af de uldne sportsstrømper har for vane. Er kuløren helt gået af dem, må de have et farvepulver, selvom det smitter af på tæerne. *Skoene* skal pudses ikke bare på næserne, men over det hele og blankes godt, og er det gummistøvlevej, og det er det jo tidt her tillands, så hører det til god tone at vaske solet af fra sidste tur, inden man går videre i de næste vandpytter. Det skulle man synes var en selvfølge — men alligevel —

Lejrkittlen er som regel så ubeskrivelig nusset, når den med stive fingre hives op af rygsækken, at den må i gruekedlen, men det er jo netop også meningen med den, at den skal kunne stå for en radikal behandling.

De *handsker*, som skal bruges på de store dage, de handsker, som ser festlige ud, og som sven-

(Afsluttes side 107)

De første grønlandske førere i træning på Fæno

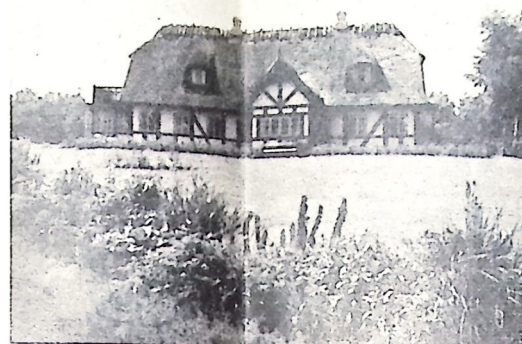

Her ser vi divisionscheferne i lejr på Fæno

— og her lærer en sydslesvigsk fører et par kammerater en god sang

Sommerens

Første billede af "Jægergården", Korpsets nye, dejlige ejendom ved Snekkersten.

Et par rare sorovere gør landgang på Fæno

Der var blomster på alle veje, der forte til lejrpladsen

Hvad laver de spejdere på den anden side hegnet mon?

Billedbog

Vor lejr lå i Knudsskov ved Vordingborg ...

... vi havde dejligt vejr og lå lige ved vandet ...

... og vi hilste hver ny god dag velkommen med fanfarer

De nordiske
pigespejder-
blades
samarbejde

★

NATMANØVRE

Af Gunnel Weidel

PERSONER:

Molly og Polly — tropsførere.

Annie, patruljefører for Mågen, Kajsa, patruljefører for Anden, Lotte, patruljefører for Gåsen.

Desuden tre patruljer, sognefogeden, en fremmed pige.

Scenen forestiller en lejrplads i mørke. I baggrunden anes tre telte, fra hvilke der høres tydelig snorken.

Polly og Molly med lygter kommer ind fra baggrunden, samtalende lavmælt.

Molly: Ved du hvad, jeg synes, det er rigtig synd for ungerne. Nu er de endelig faldet i søvn. Hør, hvor smukt det lyder! (Højlydt snorken.) Skal vi nu virkelig vække dem igen? Jeg tror forresten slet ikke, vi kan vække dem, tænk bare på Pippi, der faldt i søvn med hovedet ned i en ostemad ved aftensbordet.

Polly: Jo, det skal nok gå, når bare de får gnedet søvnen ud af øjnene, så springer de i luften af henrykkelse. Natmanøvre er da noget af det mest spændende, man kan være med til. Tænk, at liste sig omkring i skoven i mørke og høre rovdyr på jagt og raslen i buskene...

Molly: Nej fy, hvor uhyggeligt! Men de skal jo slet ikke smygge sig omkring i en skov, de skal jo bare følge vejen ned til stranden. Bare der nu ikke sker noget!

Polly: Sludder, hvad skulle der vel hænde? Andet end at de måske tramper op i en vandpyt eller møder Jensens kat på musejagt?

Molly: Ja, ja, så fløjter jeg patruljeførernes signal. (Hun fløjter gennemtrængende. Ingen reagerer. Først da hun har fløjtet gentagne gange, begynder det at grynte og nogen rører sig i teltene. De tre patruljeførere kommer ud gnidende øjne og strækkende sig.)

Annie: Hvad er der? Er der ildløs?

Kajsa: Skal vi allerede til morgengymnastik?

Lotte surt: Jeg tror, Molly går i søvne. Bryd jer ikke om hende, så vågner hun nok af sig selv. Jeg går ind og lægger mig igen.

Molly: Nej, nu skal I høre. Sognefogeden har lige været her, og han har talt om, at der er smuglere på spil

i nat. Han mener, at en kostbar pakke skal kunne findes nede ved stranden. Kompassretningen er 126 grader. Væk patruljerne og begiv jer på vej. Den patrulje, der finder skatten, skal få en fin belønning.

Annie: Er det sandt? Er det rigtige smuglere? Hvad er der i pakken? Hvad hvis vi får fat på røverne?

Kajsa: Å, det er naturligvis en natøvelse, kan du da forstå. Den er fin. 126 grader. Op med jer, unger. (Hun styrter ind i teltet.)

Lotte: Den stakkels sognefoged! Han er naturligvis mørkerød og tør ikke gå alene, men skal have 20 spejdere til at holde sig i hånden. Men det siger jeg jer, at skal han have Gåsepatruljen til hjælp, må han selv vække den og med håndkraft. Åse ligger med hovedet helt nede i soveposen for at få fred, og Binne har sagt, at den, der vækker hende, bider hun! Jeg gør det ikke!

Polly: Så, så, Lotte, vær nu ikke dum. Skal Gåsepatruljen vise sig ringere end de andre? I er måske bange?

Lotte: Æv! (Hun kryber ind i teltet.)

(Nu kommer der en overgang med oprør i teltene, så siderne bølg. Man hører udråb som: Vågn nu op! Tramp ikke på min mave! Hvor er mine sko? Ligger de under madrassen? Nej, det var en sangbog — o. s. v. I Gåsepatruljens telt høres vilde protester.)

Molly: Nå, nu er de vist vågne allesammen. Jeg går ned til køkkenpladsen og sætter vand over til pølserne, så de kan få noget varmt, når de kommer tilbage.

Polly: Vent et øjeblik, det er vist småt med brænde. Jeg skal hente noget til dig. (Førerne går, men efterlader lygterne.)

Lidt efter kommer Andepatruljen. Spejderne er sært formummede med sweatere og trøjer, de har kompasser og lommelygter. De studerer kompasset og går hurtigt afsted.

Mågepatruljen kommer derefter, der er nogen diskussion om retningen, man enes om at følge vejen.

I Gåsepatruljens telt er der stadig oprør, og misfornojede lyde høres: Hvis du ikke vågner, hælder jeg resterne af min sodavand over dig! Lad mig være, jeg vil sove! Jeg går altså ikke! Lidt efter lidt holder uroen op, tilsidst er der aldeles stille.

Polly og Molly kommer tilbage.

Polly: Så stille der blev, da alle gik.

Molly: Ja, minsandten, om ikke også Gåsepatruljen er kommet afsted. Jeg troede ikke, de kunne blive færdige så hurtigt. Stakkels børn! Nu er de altså ude og rode rundt i mørket på egen hånd. Hør, hvad var det? (De lytter, og man hører fjern torden.) Polly, det tordner! (Ny buldren.)

Polly: Det er så langt borte, det kommer vist ikke herhenover.

Molly: Ja, det skulle bare mangle, at det også skulle blive uvejr. Tænk, hvor de stakkels børn måske er bange! (Det lyner, og man hører atter buldren.)

Molly: Ja, nu lynede det. Jeg så det tydeligt. Bare vi dog ikke havde sendt dem ud! Og det var endda månskin for.

Polly: Ja, det var uheldigt. Jeg gad nok vidst, hvad forældrene nu siger, om de får at høre, vi har sendt dem ud i uvejr. Tænk bare på lille pylrede Grete Bergstrøm, som ikke engang tør bide hovedet af en kagemand.

Molly: Bare de dog nu var fornuftige nok til at komme tilbage snarest! (Ny buldren og gentagne lyn.) Og nu regner det. (Man hører regnen falde. Straks efter kommer Mågepatruljen.)

Annie: Vi syntes, det var bedst at vende om, da det begyndte at tordne; (nervøs): Ja, jeg er naturligvis ikke bange, ved I, men jeg tænkte på de små.

Molly: Å, hvor er jeg glad over, at I var fornuftige nok til at vende om. Det var det bedste, I kunne gøre. Bare de andre nu er lige så kloge.

Andepatruljen kommer løbende ind med tungerne ud af halsen.

Kajsa: I skulle vide, hvor det tornede nede på vejen. Vi syntes hellere, vi ville gå hjem igen. Vi ville ikke lade førerne være alene i det vejr!

Polly: Det var betænksomt af jer. Nu må vi så bare håbe, at Gåsepatruljen også åbenbarer sig. Jeg troede ellers, at de ville skynde sig allermest hjem. Har I set dem?

Annie: Nej, ikke så meget som et hjørne af dem.

Kajsa: Vi heller ikke. Forresten var vi vist også afsted før dem. Men hvordan kan det så være, at ingen af os har set dem på tilbagevejen?

Annie: Hvad vej kan de være gået?

Molly: Hvad siger I? Har I slet ikke set dem?

Polly: Men hvor er de fjollede unger da gået hen! De kan da ikke være gået ind i skoven?

Annie: På vejen var de ihvertfald ikke, medmindre de har lagt sig ned i groften for at sove.

Molly: Nej, nu bliver jeg virkelig urolig! Jeg vil forsøge at fløjte på dem. (Hun går udenfor scenen og fløjter nogle gange gennemtrængende.)

Annie: Vi kan jo prøve, om vi tilsammen kan råbe dem op. (Alle spejderne råber af deres lungers fulde kraft: Lotte! Lotte! — uden resultat.)

Polly: Jeg går nedad vejen og tager lygten med. I kan tænde bål så længe. Regnen er vist hørt op. (Hun forsvinder, spejderne hjælpes ad at tænde et bål og sætter sig rundt om det.)

Kajsa: Hvor tror I, de er? I skal se, smuglerne har fundet dem og taget dem til fange. Nu er de måske ombord på en båd til Amerika eller lignende, og der bliver de sagtens solgt som slaver.

Molly: Lad være at tale så dumt, Kajsa.

Kajsa: Jamen, var det da rigtige smuglere? Jeg troede bare, det var noget, Molly havde fundet på.

Molly: Ja ... jo ... måske nok. Men derfor kan du da godt lade være at sige sådan noget uhyggeligt noget.

Annie: Se, der kommer en bil på vejen. (Man hører motorsummen og ser et lysskær.)

Molly: Hvem kan det dog være midt om natten?

(Hun rejser sig og går imod vejen og kommer tilbage sammen med sognefogeden.)

Sognefogeden: Hvad er det? Er spejderne vågne på denne tid af natten?

Kajsa: Ja, vi har været på smuglerjagt, men så blev det torden, og så gik vi hjem.

Sognefogeden: Det lyder, som om vi har været ude i samme ærinde, for jeg har også været på smuglerjagt.

Alle spejderne: Åååå!

Molly: Kære, rare sognefoged: Hjælp os! Vi legede jo bare og havde en lille øvelse med smuglere. Men nu har vi mistet en hel patrulje. Sporløst!

Sognefogeden: Er det sandt? Hvordan kan det være gået til?

Molly: Jo, de gik jo ud på natmanøvren for en time siden. De skulle bare gå ned til stranden. Men de er forsvundet. Bare der ikke er hændt dem noget!

Sognefogeden: Ja, så må der jo organiseres en eftersøgning. Vi skal nok finde dem. Jeg tror, de er rømmet. Havde de nogen grund til at være misfornøjede med lejrindretningen.

Molly: Nej, ikke det jeg ved, — jo, de var misfornøjede med, at vi skulle have æggekage i morgen.

Annie: Ja, og så var tyggegummi sluppet op, og i brugsen havde de ikke mere.

Kajsa: Og Berit havde myrer i sin sovepose i går aftes.

Sognefogeden: Sagen er klar. De er flygtet. Men jeg skal fange dem, stol på mig, døde eller levende.

Molly: Ah, kære ... levende, tak! (Sognefogeden skyn-der sig ud.)

Molly: Hvilken elendighed! Er Polly nu også blevet væk? Hun burde da være her nu.

Man ser et lygteskær. Polly kommer med lygten.

Molly: Fandt du noget?

Polly: Ikke spor. Jeg forstår det ikke. Har du noget varmt? Jeg trænger til noget at styrke mig på.

Molly: Ja, nu skal jeg hente gryden med det, I skulle

have, når I kom hjem fra turen. (Hun henter en dampende gryde og sætter den ind ved bålet.)

Spejderne (henrykte): Pølser!

Molly: Ja, spis bare, vi kan nok trænge til noget at styrke os på, mens vi venter.

(Alle henter sig pølser ved gryden under glade udråb. Herved begynder Gåsepatrijens telt at give sig. Væggene bolger, og med Lotte i spidsen kommer alle de søvn-drukne spejdere frem!)

Lotte: Spiser i Pølser? Hvorfor får vi ikke nogen?

Lottes spejdere: Det er vel nok uretfærdigt, vi vil ogsaa have pølser. (Alle stirrer mållose på dem.)

Polly: Men ... men, hvor kommer I fra?

Lotte: Fra teltet naturligvis. Hvor ellers? Vi kom vist til at sove.

Molly: Har I ligget der hele tiden, mens vi ledte efter jer?

Lotte: Har I ledt efter os? Jamen, hvorfor så I ikke ind i teltet?

Molly: Hørte I slet ikke, at vi fløjtede?

Annie: Og at vi råbte på jer?

Lotte: Nej, vi sov jo, siger jeg. Hvordan skulle vi så kunne høre det? Plejer du at høre noget, når du sover? Men så var der jo nogen, der sagde noget om pølser, og så vågnede jeg.

Polly: Usch, I skulle slet ikke have noget. Jo, klø forresten. Her opskræmmer I hele lejren og holder os vågne hele natten.

Lotte: Ja, det skulle jo forestille en natmanøvre.

Molly: Og sognefogeden, der nu er ude at lede efter jer. Men tag så en pølse da, hvis I vil!

Spejderne: Tak! (De forsyner sig med pølser.)

Sognefogeden: Her har jeg fanget hende, denne her Lotte! (Han kommer hivende med sig en skrigende pige, der stritter imod af alle kræfter.) Hun gør modstand, den rakkerunge. Jeg fangede hende nede ved sommerhusene.

Pigen hylende: Jeg hedder ikke Lotte. Og jeg var bare ude med hunden. Hvad vil De mig?

Molly: Tag dig en pølse. Der er nok til dig og til sognefogeden ogsaa med tak for hjælpen. Det er vist den slags, man virkelig kalder en natmanøvre.

Polly: Men jeg vil nu bare med det samme sige, at i denne her lejr bliver der ikke flere af den slags ... natmanøvrer!

Tæppe.

*** POSTBOX ***

Mon ikke der er en dansk pigespejder, der kunne tænke sig at komme i forbindelse med en pigespejder i New Zealand, der arbejder på et værk om bevægelsens historie og gerne vil i forbindelse med spejdere i forskellige lande. Desværre står der ikke noget om alder, men jeg tror en 18 år.

En tropsfører i USA, som er gift med en mand, der har gået i dansk skole, ønsker forbindelse med en tropsfører. Føreren er 48 år, og hendes trop vil gerne i korrespondance med en dansk trop.

En anden fører i USA, der selv er dansk, vil gerne i forbindelse med en trop, hendes spejdere er i alderen 11-16 år.

Mange spejdere i Canada på 11-13 år søger pennebekendtskaber, ligeledes en hollænder på 17, en englænder på 20.

Der er endnu troppe, der ikke har været i forbindelse med mig for at etablere forbindelse med udenlandske spejdere - I ved slet ikke, hvad I går glip af!

Fromse

Else Rasmussen, Kirsten Molgård og Grethe Larsen - Tønder. Inge Nielsen, Kirsten Fisker Pedersen - Skjern. Susanne Irgens - 4. Lyngby. Grethe Hammerhøj Larsen, Kirsten Lenkler, Hanne Borg - 1. Nyborg. Sonja Meyer - Sundby.

Mette Larsen - Tønder. Inge Lyck, Inger Marie Schnurre, Ajno Tollan-Jensen, Irene Mårtensson, Ina Olsen - Sundby.

Anne Mette Christiansen, Else Rasmussen - Sundby.

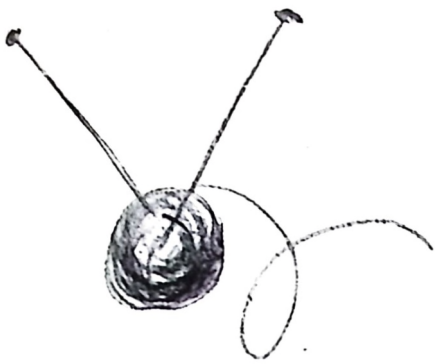

Hvad står der i denne rebus?

Send løsningen til redaktionen inden 1. oktober, så trækker vi lod, og de tre heldige får gavekort på 12, 8 og 5 kr. fra depotet.

Sommerferiekryds og tværsopgaven var rigtig løst af mange, men følgende tre blev de heldige vindere ved lodtrækning:

1. Tove Højbirk, Glostrup,
 2. Margrethe Hansen, Holbæk,
 3. Gerda Nielsen, Tidstrup,
- som alle har fået deres præmier tilsendt.

DET *sidste* LILLE NAP

ELLY REINER PEDERSEN

— Skynd dig nu! Den er fem minutter i! sagde Lise irriteret, og Rikke fo'r som en stormvind op ad trappen. Lise så igen på sit ur, ærgerlig over, at Rikke altid havde så mange svinkeærinder, når de skulle til spejdermøde. Nu i aften skulle hun absolut helt op på 4. sal her i nr. 17 med et brev for sin far.

En ung dame kom ind på trappen og nikkede et venligt „tak“, fordi hun troede, det var for hende, Lise holdt døren åben, men Lise så hende knap. Først da damen var nået et par trin op, strejfede det Lises bevidsthed, at hun havde slæbt på en masse pakker og egentlig burde hjælpes. Men nu var det jo for sent — og nu var Rikke også på vej ned, hørte hun. Bum, sagde det, og bum! Det var mindst fem trin ad gangen. Lise stod på spring med en hånd på døren, så Rikke kunne styrte ud uden standsning og hun selv suse bagefter.

Bummm, et skrig, et rabalder, brrrr — og et par nye kartofler, der i elegante hop nåede helt ned, hvor Lise stod. Så, hvad var der nu sket? Hun slap døren og løb op. På næste afsats flød kartofler og gulerødder og en roget makrel mellem glasskår og glinsende sirup. På et trappe-trin sad den unge dame og så forbavset ud, mens Rikke var ved at komme på højkant ovre i det ene hjørne.

— Ah, det er jeg altså ked af, sagde Rikke og gned sin ene albue. Bare De ikke har slået Dem! Jeg skal nok ordne det alt sammen!

— Ja, det ser det ud til, sagde damen og så ud over herligheden. Og du handler hurtigt, det må man sige.

— Jeg skal gøre *alt*, hvad De be'r mig om! sagde Rikke. Bare De vil kommandere rigtig med mig.

— Tak, sagde damen resolut. Så bærer du de sørgelige rester af mig og mine pakker op på 3. sal, skurer trappe, laver mad, dækker bord, vasker op, skaffer mig en to-værelses med køkken og bad og strikker seks par blebukser, og når du er færdig med det —

— Vil De ikke godt skrive det op, sagde Rikke spagfærdigt, da damen måtte trække vejret. Jeg er bange for at glemme noget af det.

Damen lo. — Ræk mig en hånd, sagde hun. Her kan vi jo ikke blive siddende.

— Klokken er to minutter over, sagde Lise.

— Hils og sig, at jeg kommer, når jeg er færdig, svarede Rikke og hev damen op.

Lise forsvandt.

— Ah, sagde Rikke og så på damen. Nu kan jeg forstå, hvorfor jeg skal strikke seks par blebukser. Skal De snart bruge dem?

— Om fire uger, måske tre, svarede damen og lo igen. Tror du, du kan finde alle kartoflerne? Jeg er bange for, at jeg døjer med at bukke mig. Det bliver værst med sirupen. Pas på glasskårene!

— Er De helt sikker på, at De ikke tog skade? spurgte Rikke bekymret. Jeg kan da huske, da mor ventede Marianne —

— Ork nej, svarede damen, jeg har det storartet! Og sønneken også, smilede hun.

— Ah, det var godt, sukkede Rikke lettet. Skal jeg ikke gå med Dem op og få noget til at tage det i, kartoflerne og det hele? Poserne gik jo i stykker.

— Og sirupsglasset! sagde damen. Stakkels makrel! Den aner ikke, at den igen er kommet ud at svømme.

Rikke gik med damen. De kom ind i en lille, men lys stue med enkle møbler og friske farver.

— Hvor bor De dejligt! udbød Rikke.

— Ja, bedårende, sagde damen, men Rikke forstod ikke, hvorfor det lød, som om hun gjorde nar.

— Har De en kurv? spurgte Rikke.

— Kun en spand, sagde damen og sank ned i en lænestol. Den kan du bære op i først, og bagefter tager du vand i den til trappevask.

— Hvor er spanden? spurgte Rikke.

— Ude i køkkenet, lød svaret, og Rikke ville gå ud i entréen igen for at finde køkkenet, men damen standsede hende.

— Næh, unge dame, *mit* køkken er *der*! Og hun pegede på et forhæng henne i en krog af stuen.

Rikke trak forhænget til side, og så standsede hun brat. Hun så på kasserne og primusapparatet og de få køkkenrekvisitter, og hun tænkte på sin egen mors køkken og på damens gøre-nar-stemme, og så vendte hun sig langsomt om.

— Nu forstår jeg også, hvorfor jeg skulle skaffe Dem en to-værelses med køkken og bad, sagde hun.

— Ja, tænk, hvor er du snedig, sagde damen og smilede, men det lød snarere, som om hun grød.

Rikke fandt nemt spanden, og så smøgede hun ærmerne op og tog fat, og det lykkedes hende virkelig at få trappegangen til igen at ligne en trappegang og ikke en slagmark.

Da hun med sorg havde set den dejlige sirup flyde med glasskårene ned i skarntønden, løb hun op og fandt fru Jansen, som den unge dame hed, i færd med at gøre kartoflerne i stand.

— Skal De lave mad *nu*? spurgte Rikke forbavset.

— Ja, sagde den unge frue, min mand er kontorassistent og har overarbejde for tiden. Han kommer først klokken 9.

— Så lad mig tage fat! sagde Rikke beslutsomt, og skønt fru Jansen protesterede, gik Rikke af med sejren. Snart sludrede de hyggeligt, mens Rikke arbejdede efter „fruen“s anvisninger. Rikke blev meget forbavset, da hun hørte, at fru Jansen aldrig havde været spejder. — Det skulle man ellers tro! sagde hun inderligt. Fru Jansen lo og sagde tak for complimenten.

Rikke fortalte en masse om sig selv, og hun fik også en hel del at vide om fru Jansen og hendes mand — om den „sønneke“, de glædede sig til at få — og om den toværelsers, de *ikke* kunne få, og som snart var ved at tage husmøret fra dem.

— Vi blev gift sidste sommer, og vi *havde* en lejlighed, fortalte fru Jansen, d. v. s. vi *troede*, vi havde en, for da vi skulle skrive kontrakt, var der pludselig „sket en fejltagelse“ — eller også var det værten, der pludselig havde

fået en kusines venindes datter, der skulle puttes ind — og vi *kan* ikke betale de formuer, som de nyeste lejligheder koster.

— Nej, det bliver jo ikke nemt at klare sig med dette her, når der også kommer en lille en, sagde Rikke og så sig om.

— Ork, sagde fru Jansen, man kan klare sig med mindre, når man *skal*. Men man *kan* ikke klare sig med *ingenting*!

— Med ingenting? spurgte Rikke.

— Ja, svarede fru Jansen, fru Zachariassen, som er dronning i dette rige, er mere end parat til at kaste sig over os og hælde os ud. Vi måtte skrive under på, at vi ville flytte herfra, hvis familien blev forøget. — Hvis ikke der sker et mirakel inden fire uger —

— eller tre, indskød Rikke.

— så er vores eneste redning at sende ham på børnehjem — eller — eller at han dør for os! Og med et græd fru Jansen, rigtig hulkede, og Rikke vidste slet ikke, hvad hun skulle sige eller gøre.

Men Rikke var ikke Rikke for ingenting, og pludselig sagde hun noget alligevel. — Ved De hvad, fru Jansen —

Ding, lød det, ding!

— Det ringede, sagde Rikke. To gange. Er det her?

Fru Jansen nikkede.

Rikke gik ud og lukkede op. Udenfor stod hele patruljen. Lise og de fem andre.

— Hvad i alverden —? sagde Rikke.

— Hvor bliver du af? sagde Lise.

— Kan vi ikke hjælpe med noget? spurgte Rigmor, patruljeføreren.

— Hjælpe? sagde Rikke. Ih jo! Vent et øjeblik. Og døren lukkedes for næsen af dem.

Inde i stuen havde fru Jansen rejst sig. Nu smilede hun til Rikke. — Du må undskyldte, jeg var et fjols, sagde hun. Det må vist være sønnkens skyld. Hvem var det?

— Hele patruljen! ivrede Rikke. De vil hjælpe. Må de komme ind?

— Hjælpe? lo fru Jansen. Du har jo lavet det hele.

— Må de ikke godt?

— Jo, værsgod.

— Det er så os allesammen, præsenterede Rikke. Og det er fru Jansen. Og sønneken kan vi ikke se endnu, men han kommer om fire uger, måske tre. Og hr. Jansen kommer om et kvarter, så vi skal skynde os at blive færdige.

— Goddag, sagde Rigmor. Er der ikke noget, vi kan hjælpe Dem med?

— Selvfølgelig, sagde Rikke. Det var derfor, I kom ind. seks — det passer lige, eet par til hver —

seks — det passer lige, eet par til hvr —

— Jeg bruger ikke blebukser, sagde Muggen.

— Det er til sønneken, din dummert. Har De garn, fru Jansen?

— Masser! sagde fru Jansen.

— Hvad skal *du* så lave? spurgte Helle. Er der ikke garn nok til *syv* par?

— Blebukser er altid et tal fra sekstabellen, sagde Rikke. Og så skal jeg tjene penge til et glas sirup.

Fru Jansen lo. — Sæt jer ned i fem minutter, sagde hun. Jeg tror, jeg har bolcher i dåsen der, så jeg lige kan give en omgang.

Det blev omtrent det morsomste patruljemøde, de end-

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinkalille, ved du hvad,
du kan sagtens være glad,

mens de andre signalere,
kaster reb og meget mere,

kan du poesien nyde,
medens frikadeller syde.

»Pølsemand! Hvad koster tol'
pølser til mit lille hold!!!«

nu havde haft — indtil Lise så på sit armbåndsursur og sagde: Nu er der gået fem minutter — to gange.

Rikke sprang op. — Herud, sagde hun.

— Farvel, fru Jansen, sagde Rigmor, så kommer der altså hver dag en af os og går ærinder og sådan noget.

— Og når sønneken kommer, vil vi skiftes til at køre med ham! råbte Helle.

Rikke smed ud og var den sidste, der sagde godnat.

— Kan De så se, fru Jansen, sagde hun. Jeg har båret op og skuret trapper og lavet mad og dækket bord og skaffet seks par blebukser — skulle jeg så ikke kunne klare det sidste lille nap — den toværelses? Bare rolig! By-by!

Bare rolig, havde Rikke sagt. Men selv blev hun mindre og mindre rolig for hver dag, der gik. Efter fjorten dages jagt var hun klar over, at det var lettere at skure ti trapper og strikke hundrede par blebukser end at finde en ledig toværelses med køkken og bad, der ikke kostede en formue.

Det skulle have været hendes private gave til sønneken og hans mor — for det var jo hende, der nær havde taget livet af dem begge to. Hun havde drømt og fantaseret om det skønne øjeblik, da hun kunne føre fru Jansen og hendes mand hen til den toværelses med køkken og bad og sige: Værsgod, her er den.

Først havde hun travet gade op og gade ned i timevis, og i hvert hus, hvor der havde været et vindue uden gardiner for, havde hun været inde for at spørge, om lejligheden var ledig. Mange steder blev hun skældt ud. En enkelt mand fik et raserianfald, fordi hun var nr. 257, der spurgte. Et par kvinder smækkede døren i, så kalk og støv dryssede ned over hende. Endelig var der en rar dame, der gjorde hende opmærksom på, at når man først var nået til at tage gardiner ned og pakke bohaverne sammen, var lejligheden forlængst lejet ud til de næste, der skulle ind — eller også var der bare hovedrengøring. En menne-skekærlig vært tilbød at skrive hende på venteliste, og så kunne hun komme igen om tre år. Du skal vel heller ikke giftes lige med det samme, sagde han.

Så havde hun fundet på at spørge alle mennesker, hun mødte i forretninger og sporvogne og overalt på sin vej: De kender vel ikke en ledig toværelses med køkken og bad? Til sidst syntes hun, at de handlende i kvarteret så på hende, som om hun hørte hjemme i en gummicelle, og så prøvede hun på at alliere sig med Lise.

— Det er jo egentlig din skyld, at vi i det hele taget er kommet i forbindelse med fru Jansen, sagde hun.

Lise gloede.

— Jo, for det var dig, der sagde, at jeg skulle skynde mig —

— Er du rigtig klog? sagde Lise.

Bare rolig, forsøgte Rikke at tænke, og så tog hun fat igen.

Hun fandt på at gå ud i de nye kvarterer og lede efter

halvfærdige og næsten færdige villaer. Så spurgte hun håndværkerne om ejernes navn og adresse, hvorpå hun opsogte dem for at sikre sig forsteretten til den lejlighed, de ville forlade, når de skulle ud i det nye. Men enten var det spekulanter, der byggede for at sælge, eller velhavere med villaer i dyre lejligheder, eller ægtemænd, der havde kone og børn i den anden ende af landet og måtte bygge for at skaffe plads til familien. Een gang boede bygherren i en toværelses med køkken og bad, men den skulle hans svoger have så snart som muligt.

Den fjortende dag åbenbarede Rikke sin nød for den samlede patrulje.

— Sæt en annonce i avisen, sagde Rigmor.

— Det har de selv gjort masser af gange, svarede Rikke.

— Læs om ledige lejligheder i alle bladene, sagde Helle, og læg billet ind.

— Det har fru Jansen og hendes mand gjort hver dag i halvandet år, sagde Rikke.

Alle grublede.

— Den er to minutter i otte, sagde Lise og så på sit armbåndsursur. Hvis vi skal nå at træne til duelighedstegn i aften, skal vi tage fat nu. Hun må nøjes med de seks par blebukser.

— Hvad skal fru Jansen med blebukser, mumlede Rikke, når hun ikke må have en sonneke til at putte i dem.

— Vi ville frygtelig gerne hjælpe, sagde Rigmor, og vi vil selvfølgelig holde øjnene åbne, men hvad mere kan vi gøre? Og der er så mange andre, der heller ikke kan få lejlighed.

Rikke havde opgivet at få nogen til at forstå. Nu var der gået tre uger og en dag, og sønneken kunne komme når som helst. Og hende i nr. 17, Havnegade, 3. sal, gik fru Jansen og ventede og blev mere og mere nervøs, mens hendes mand fo'r rundt i byen og søgte værelse — bare et sted, hvor de kunne få tag over hovedet — men hvem ville have et ægtepar og en baby, når enlige unge stod i kø, hvor der var et værelse til leje.

Og her gik hun, Rikke, langt ude på en fremmed villavej med et par tomme hænder og en tom hjerne, hvor der ikke var en eneste god idé tilbage, og ønskede brændende, at hun ejede bare et lille hjørne af en af de store villaer, hvor nogle få mennesker gik rundt i en masse stuer og ikke kunne finde hinanden, mens fru Jansen og sønneken — nej, det var ikke til at holde ud at tænke på.

En toværelses med køkken og bad —

Var det virkelig aldeles komplet umuligt?

— Halloj, du pige der!

Rikke måtte høre det en gang til, før det gik op for hende, at det var hende, der blev kaldt på.

En ældre dame stod inde på en verandatrappe og viftede til hende med en hvid konvolut.

Rikke gik derind.

— Du ville vel ikke gøre mig en tjeneste? spurgte damen og smilede venligt til hende.

— Jo, sagde Rikke.

— Det var sødt af dig, min pige. Jeg har gigt i mit ene ben og har svært ved at gå, men jeg ville så gerne have dette brev lagt i postkassen i aften. Jeg skal sige dig, smilede damen og bøjede sig ned mod hende, jeg har lige skrevet det, og jeg ville meget gerne have svar så hurtigt som muligt.

— Ja, sagde Rikke og tog mod brevet, som damen rakte hende. Hun ville altid gerne hjælpe, men lige i øjeblikket havde hun lidt svært ved at tænke på andet end sønneken og den toværelers —

— Se her, min ven, sagde damen og rakte noget frem mod hende igen. Køb dig en is på vejen.

Det var en femogtyvcøre. — Nej tak, sagde Rikke.

— Bryder du dig ikke om is, sagde den venlige dame, så køb noget andet.

— Nej tak! sagde Rikke igen, måske lidt for bestemt.

— Hvorfor dog ikke? — Nu var damen forbavset.

— Jeg er spejder. Og så skal man ikke have noget for at hjælpe! — Og Rikke vendte sig om for at gå. Hun interesserede sig ikke for gamle damer, der ville bo alene i store huse!

— Vent lidt, sagde damen, og Rikke var for høflig til ikke at vende sig om igen. — Er spejdere virkelig sådan? Må jeg så heller ikke give dig en sodavand?

— Nej tak! brast det ud af Rikke. Jeg vil hellere have en toværelers med køkken og bad!

— Hvad siger du? spurgte damen forbavset.

— Ah, undskyld, sagde Rikke og blev rød. Det var ikke noget.

— Joh! sagde damen. Hvad var det med køkken og bad?

Rikke skammede sig, men hun var ikke den, der stak halen mellem benene. Hun så lige op i den gamle dames ansigt, og så sagde hun: De må undskylde. Jeg har bare gået og tænkt —

Men nu opdagede hun med et, at den gamle dame havde vældig rare øjne, og så kunne hun slet ikke lade være med at fortælle rigtigt om fru Jansen og hendes mand og deres sønneke og om forhængen og den toværelers og den slemme fru Zachariassen.

Og den gamle dame stod og lyttede og nikkede, og da Rikke med et dybt suk sluttede sin beretning, sukkede også den gamle dame, og så sagde hun: Hvor var det dog en sørgelig historie! Nu vil jeg slet ikke sende det brev alligevel.

— Hva'beha'r? sagde Rikke og glemte at lukke munden.

— Jeg har helt mistet lysten til at sende det brev. Du må få det.

— Hva'? sagde Rikke.

— Du må få det. Og tak for din hjælpsomhed. Farvel.

Den gamle dame satte stokken i gulvet, vendte Rikke ryggen og var forsvundet.

Rikke måbede. Var damen rigtig velforvaret? Så så hun på brevet. Det ville hun selvfølgelig returnere gennem brevsprækken.

Men inden hun nåede om til hoveddøren, tog nysgerrigheden overhånd. Damen havde jo sagt, at hun måtte få det — to gange! Hvad mon det var for et brev? Mon ikke damen var lidt skør?

„Stiftetidendes annoncedeling“ stod der. Hun rev konvolutten op. Og læste brevet.

Nedenstående annonce bedes indrykket tre gange:

Ungt ægtepar med børn kan i villa få 2 à 3 værelser med lille køkken og bad samt adgang til stor have. Ejeren, ældre dame, der føler sig ensom, vil sætte pris på venlige og omgængelige mennesker. Huslejen rimelig. Billet mrkt. „Hyggebo“.

Rikke måbede — og læste brevet igen for en sikkerheds skyld. Så udstødte hun patruljehylet, opførte i halvandet sekund en vild krigsdans på græsplænen, styrtede op til hoveddøren og satte begge tommelfingre på knappen, så klokken skingrede gennem huset.

— ja ja ja, sagde den gamle dame og lukkede op i det samme. Hvem vil dog tale med mig i sådan en forfærdelig fart?

— Åh, kære, kære, rare frue, er det rigtig, rigtig sandt? sagde Rikke med dirrende stemme, og hendes hjerte slog kolbotter, da hun så ind i den gamle dames skælmske øjne med de mange smilerynker omkring og hørte hende sige med klukkende latter: Ja, selvfølgelig er det sandt, og jeg vil gerne have svar så hurtigt som muligt! Men du får ikke noget for det!

— Åh, tak skal De have, tusind, tusind tak!! Jeg spæner ind og henter dem! Vi kommer med det samme!

Og ind mod Havnegade susede Rikke.

To værelser med køkken og bad! Og et ekstra til sønneken! Og en have til at lege i! Og den rareste dame på jorden!

Værsgod, fru Jansen. Var der andre småting?

Om det var svært?

Hå. Ikke spor!

Nye og gamle bøger

Gyldendals forlag har i denne sommer udsendt mange gode bøger:

Walter Christmas: *Peder Most*, 3,50 kr. heft., 5 kr. kart.

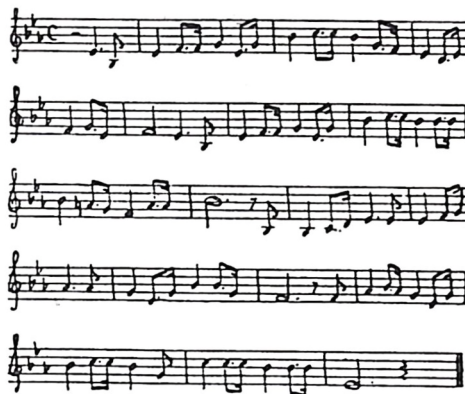
Inger Bentson: *Det grønne kammer*, 5 kr. hft., 7,50 kr. indb.

Frk. Jensens uforlignelige kogebog i revideret og gennemset udgave — uundværlig for enhver trop i lejr — 10,75 kr. hft.

Astrid Lindgren: *Kati i Amerika*, 5 kr. hft., 7,50 kr. indb.

MÅNEDENS SANG

er denne gang kommet fra KFUK

Det vil grønnes i Danmark, alt levende gror,
og det hvisker en morgen i maj,
mens forjættelsens gåde end slumrende bor
i hver bristende knop på vor vej.

(Omkvæd:)

En ungdom i fest, en ungdom i strid,
som varsler om sommerens tid,
hvis idrætter gælder den Højestes sag
og kalder på morgen og dag.

Mor skal glad se sin datter, når arbejd' blev svært,
løfte arven i tusinde hjem.

Vi vil, troskab og glæde har spejderliv lært,
bære tjenesten lykkeligt frem.

En ungdom ...

Vi fik sundhed og styrke, et mod, som blev til
under lejrlevets hærdende leg.

Blæst og sol drev om lejren sit vekslende spil,
under sang gik vi oftest vor vej.

En ungdom ...

Vi har følt os i slægt mest med saga i nord,
pigen handler, hvor før hun har grædt.

Fler og fler skal vi samles — et jublende kor:
vi vil korstog for sandhed og ret.

En ungdom ...

Jenny Nielsen

DEN ORDENTLIGE SPEJDER ... (fortsat fra side 95)

skerne griner af os for, de skal være kridhvide, ulastelige og altid just taget nye frem. Læg dem til vask, hver gang de er brugt og gem dem i en lomme-tørklædemappe eller lignende til næste brug.

Gallasløjfer skal blafre festligt i vinden og altid se ud, som om de er købt for en time siden. De skal stryges inden brugen og fornyes tidt.

Vi har alle meget travlt på vor arbejdsplads, i vort arbejde og i vort hjem, og alligevel vil vi i det nye år alle bestræbe os for at møde op i rene, strøgne uniformer.

September måned 1953

Lærredsuniformer for spejdere

str. 0, længde 74 cm	28,00
str. 1, længde 84 cm	29,50
str. 2, længde 94 cm	31,00
str. 2A, længde 104 cm	32,50
str. 3, længde 112 cm	34,00
str. 3A, længde 118 cm	35,50

Montyuniformer i marineblåt klæde

for førere og seniorspejdere	
str. 40—46	85,00—94,00

Montyjakker

str. 34—46	41,00—50,00
------------------	-------------

Montyuniformer i marineblåt serges

str. 40—46	100,00—115,00
------------------	---------------

Lærredsuniformer for førere

str. 40	42,50
str. 42	45,50
str. 44	47,50
str. 46	50,50

Priserne for uniformerne er uden knapper	
Knapper, læder, brune m. emblem, pr. dus.	1,80

Bluser

med korte ærmer, alle str.	22,50
med lange ærmer, alle str.	27,50

Stof og mønstre

Lærredsstof, mørkt, marineblåt, sanforiseret,	
70 cm bredt, pr. m	6,60
Uldent klæde (marineblåt), 150 cm bredt, velegnet	
til montyuniformer, pr. m	20,50
Uldent stof, serges, 140 cm, pr. m	25,00
Mønstre findes til almindelige spejderuniformer	
0, 1, 2, 2A, 3, 3A	0,75
Mønstre til model 1 og montyuniformer	1,00
Husk altid at opgive størrelse	

Huer og hatte

Lejrhuér, lærred, str. 51—60 cm	4,50
Lejrhuér, uld, str. 51—60 cm	7,50
Hat, str. 53—60 cm	17,50
Hovedmål bedes opgivet i cm ved bestilling	
af huer og hatte	

Tilbehør til uniformen

Bælte med 2 karabinhager	6,00
Tørklæde, pæn kvalitet	1,75
Slips, bomuld	1,75
Slips, uldent	8,50
Fløjtesnore	0,25
Fløjte	1,75
Gallasløjfer	0,50

Andet tilbehør

Civilnål	0,65
Sangbogen	2,50
Spejderbogen	5,50

Duelighedstegnbogen	0,85
Beredskabspecjen	0,25
Beredskabsmærket	0,25
Internationale nål	2,25
Knobbånd	0,85
Arbejdsbogen	0,95
Pung med læg og emblem	3,00
Pung med ekstra rum til sedler og med emblem ...	3,00
Etui til medlemskort	0,85

Gode reglementerede strømper fås på depotet i stort udvalg

Nylonstrømper

Påne, meget stærke, reglementerede, til førere,	
str. 8½, 9, 9½, 10	9,85
Crepe nylon, reglementerede	19,85
Silkestrømpe, platteret	2,00

Sportsstrømper

Uld og tråd med nylonforstærkning i hæl og tå,	
str. 8	4,85
str. 9	5,10
str. 9½	5,40
str. 10	5,75

Bomuldstrømper

str. 6	3,65
str. 7	3,85
str. 8	4,25
str. 9, 9½ og 10	4,65

Uldne strømper

kraftig kvalitet, velegnede til vandbrug,	
str. 7	5,50
str. 8	6,00
str. 9	6,50
str. 9½	7,00
str. 10	7,50

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Depotets åbningstider: mandag—torsdag 9—17, fredag 9—18, lørdag 9—14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 4. september 49101